

## Arrest

nr. 283 193 van 16 januari 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE  
Warandestraat 66  
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2019 wordt de verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C, geldig voor 30 dagen en meerdere binnenkomsten van 21 september 2019 tot 5 november 2019.

Op 27 september 2019 komt de verzoekster de Schengenzone binnen via Amsterdam Schiphol.

Op 25 november 2019 dient de verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 februari 2020 wordt J., de dochter van de verzoekster, geboren.

Op 19 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 265 649 van 16 december 2021 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing verworpen en heeft hij beslist dat de verzoekster niet erkend wordt als vluchteling en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 15 november 2021 wordt een meldingsfiche opgesteld door de gemeente Geel waarin staat: *"Betrokkenen vroegen op 10/11/2021 per info omtrent de erkenning van het kind V.J. (...) door de heer M. H. (...)"*. Hierbij wordt ook vermeld dat de verzoekster opnieuw zwanger is, met vermoedelijke bevallingsdatum op 21 augustus 2022. De heer M. H. C. poogt vervolgens om het kind J. en het ongeboren kind te erkennen.

Op 29 december 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 8 februari 2022 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie, met de heer M.H.C.

Op 3 augustus 2022 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de twee voorgenomen erkenningen.

Op 4 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 8 augustus 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

*"(...)*

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 8.02.2022 werd ingediend door:*

*Naam: V. (...)*

*Geboortedatum: (...).1982*

*Verblijvende te (...)*

*Voornaam: K. (...)*

*Geboorteplaats: B. (...)*

*Nationaliteit: Suriname*

*R.R.: xxx*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 8.02.2022 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde M.H.C. (...) van Nederlandse nationaliteit (R.R.: xxx), op basis van artikel 47/1° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.*

*Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:*

- Brief van een advocaat dd 20.01.2022: waarin de advocaat verklaart dat zijn cliënt een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon. Dat zij een oprechte relatie hebben, zij kennen elkaar door de kerk waar zij allebei naartoe gaan (sinds november 2020 hebben ze een relatie). Volgens de advocaat bestaat er een goede verstandhouding tussen betrokkenen en hun respectievelijke pluskinderen. Op 22/12/2021 zouden betrokkenen een religieus huwelijk afgesloten hebben,*

(waarvan een verschillende ongedateerde foto's in het dossier zijn toegevoegd) De pastor en getuigen in de W. (...) kerk bevestigen de relatie (sinds november 2020) Doordat zij reeds grote gezinnen hebben, hebben zij nog geen gemeenschappelijke woning gevonden. Zij doen hun uiterste best om een geschikte woning te vinden. Van zodra zij een grotere woning gevonden hebben zijn ze van plan om te gaan samenwonen en eventueel een burgerlijk huwelijk aan te gaan.

- Attest van het religieus huwelijk dd 22 december 2021
- Brief van de oprichters van de W. C. (...) kerk vzw dd 17/01/2022 dat betrokkenen elkaar kennen sinds november 2020, dat hun huwelijk plaatsvond op 22 december 2021.

Deze brieven van oa. de advocaat en de Kerk worden beschouwd als verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen dergelijke verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- Een 16-tal ongedateerde foto's (ook dubbel): deze foto's kunnen niet op hun feitelijke en waarachtigheid getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen, het gaat hier ook over een momentopname; de foto's werden, gelet de kleding van betrokkenen en de achtergrond, wellicht op dezelfde dag genomen. Als betrokkenen al enige tijd een duurzame liefdesrelatie onderhouden, kan verwacht worden dat zij veel meer foto's en / of documenten kunnen voorleggen om de aard en intensiteit van hun relatie te staven. Dergelijke stukken ontbreken.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon NIET samenwonen.

Het administratief dossier bevat informatie over het onderzoek (dd 13.12.2021) naar de postnatale erkenning van het kind J. V. (...) (°(...).2020):

Betreffende mevrouw V. K. (...),  
Opzoeken in het VIS zijn positief:

Mevrouw V. (...) diende op 06/09/2019 bij de Nederlandse diplomatieke post te Paramaribo/Suriname een visumaanvraag kort verblijf/type C in kader van familiale redenen in.

Als garant werd P. J. (...) wonende te Rotterdam opgegeven.

Op 12/09/2019 werd een visum toegekend met visumstickernummer xxx, geldig van 21/09/2019 tot 05/11/2019, geldig voor 30 dagen met meerdere binnenkomsten.

Ze legde bij de visumaanvraag een Surinaams paspoort met nr. xxx, geldig van 10/07/2019 tot 10/07/2024, voor. Mevrouw diende op 25/11/2019 een asielaanvraag in. Zij verklaarde België te zijn binnengekomen op 27/09/2019.

Ze legde haar Surinaamse paspoort met nr. xxx met het Nederlandse Schengenvisum voor.

Ze werd vergezeld door haar 2 dochters T. J. M. (...) (°(...)/2015 en T. J. J. (...) (°(...)/2002. Haar oudste dochter is gehandicapt.

In het Surinaamse paspoort van mevrouw V. (...) een inreisstempel dd. 27/09/2019 te Amsterdam Schiphol. Ook voor haar beide kinderen werd een Surinaams paspoort voorgelegd met een visum type C afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten te Paramaribo/Suriname voor.

Mevrouw V. (...) verklaarde wettelijke gescheiden te zijn op 11/10/2018 te Wanica/Suriname met de vader van haar kinderen T. R. E. S. (...).

Ze waren 3 jaar gehuwd. Hij verbleef in Suriname.

Mevrouw verklaarde nog een kind te hebben die nog in Suriname verbleef: T. j. Z. (...) (°(...)/2005. Zij verbleef bij de halfzus van mevrouw V. (...).

Mevrouw V. (...) verklaarde hoogzwanger te zijn. Hierover werd verder geen informatie gegeven. Ook niet wie de vader van dit kind zou kunnen zijn.

Mevrouw vertrok dus zwanger vanuit Suriname naar Nederland.

Mevrouw vermeldde niet naar Nederland te willen gaan omdat ze daar niemand zou kennen. Ze zou een Nederlands visum hebben geregeld aangezien ze geen uitnodiging uit België kon regelen.

Een verre oom van haar woont wel in Nederland en die kon haar uitnodigen. P. J. (...).

Een overnameverzoek werd ingediend bij de Nederlandse autoriteiten. Op 16/03/2020 werd een akkoord gegeven voor overname.

De termijn van het akkoord met Nederland verliep echter en zo werd de asielaanvraag dan toch in België verder onderzocht.

Op 23/02/2020 werd haar 4de dochter V. J. E. (...) geboren te Geel.

Op 19/08/2021 besliste het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te weigeren.

Hierop diende mevrouw een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze procedure is nog lopende.

Mevrouw diende nog een regularisatieverzoek op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in (medische redenen). Op 03/12/2021 werd dit verzoek echter onontvankelijk verklaard.

Mevrouw V. (...) is momenteel in het bezit van een AI, geldig tot 25/03/2022.

Mijnheer M. (...) wordt niet vermeld in dit dossier.

Ze stond ook nooit ingeschreven op hetzelfde domicilieadres als mijnheer M. (...).

Mevrouw V. (...) is 17 jaar jonger dan mijnheer M. (...).

Betreffende mijnheer M. H. C. (...):

Meneer verblijft in België sinds 2012. Hij kwam naar België en was toen gescheiden volgens het inlichtingenblad van de gemeente waar hij zich aanbood (Overpelt).

Hij zou ook geen kinderen hebben.

Op 28/11/2012 werd hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Volgens de gegevens in het Rijksregister was mijnheer M. (...) van 10/03/2000 tot 04/09/2002 gehuwd met mevrouw V. F. (...).

Op 09/01/2013 legde hij een verklaring van wettelijke samenwoning af met D. J. P. (...) °(...)/1966. Deze werd met onderlinge overeenstemming echter al stopgezet op 12/04/2013.

Op 23/12/2013 werd te Antwerpen een wettelijke samenlevingsverklaring geregistreerd te Antwerpen tussen mijnheer M. (...) en mevrouw F. D. M. (...) NN xxx SURINAME.

Op 29/08/2014 bood mijnheer M. (...) zich aan te Lommel en beëindigde de wettelijke samenwoning met een eenzijdige verklaring.

Volgens informatie van de gemeente Lommel zouden ze zich op 04/09/2014 hebben aangeboden om hun ongebooren kind te laten erkennen door mijnheer M. (...).

Op 23/09/2014 legden mijnheer M. (...) en mevrouw F. (...) echter opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning af te Lommel.

Mevrouw F. (...) wilde in 2013 nog trouwen met een zekere mijnheer C. R. (...) °(...)/1975 BELGIË, (er werd echter geen huwelijk geregistreerd, mevrouw F. (...) kwam melden dat het huwelijk niet meer doorging).

Op 09/09/2013 erkende mijnheer M. (...) haar dochter F. B. (...) °(...)/2006 te Paramaribo/Suriname te Antwerpen. Mevrouw F. (...) verkreeg verblijfsrecht in functie van de wettelijke samenwoning met mijnheer M. (...).

Op 03/10/2014 werd nog een dochter geboren M. S. (...) (prenataal erkend door mijnheer M. (...)).

De wettelijke samenwoning met mevrouw F. (...) werd met eenzijdig verklaring op 12/01/2015 te Lommel weer beëindigd. Mevrouw F. (...) stond ingeschreven op hetzelfde domicilieadres als mijnheer M. (...) van 16/01/2014 tot 18/06/2015. Uiteindelijk dus maar iets meer dan 1 jaar.

Ondertussen beviel mevrouw F. (...) nog van een kind W. S. L. (...) 29/12/2016 NEDERLAND. Vader van het kind W. N. (...) °(...)/1979 NEDERLAND.

Mevrouw F. (...) is sinds 30/10/2019 in het bezit van een F+ kaart, geldig tot 16/10/2024.

In oktober 2015 gaf het Parket van Hasselt nog een negatief advies over een voorgenomen huwelijk van mijnheer M. (...) met mevrouw L. M. (...) °(...)/1987 SURINAME.

Mevrouw verbleef illegaal in België. Volgens informatie uit het onderzoek van het Parket van Hasselt zou mevrouw L. (...) al 2 maanden na het vertrek van mevrouw F. (...) zijn ingetrokken op het domicilieadres van mijnheer M. (...).

En in maart 2015 zouden zij reeds beslist hebben om te huwen.

Tussen mijnheer M. (...) en mevrouw L. (...) was er ook een groot leeftijdsverschil van 22 jaar.

De gemeente Lommel besloot dan ook om het huwelijk niet te registreren na het advies van het Parket.

Meneer heeft 8 kinderen bij 5 verschillende moeders volgens informatie uit het onderzoek van het Parket van Hasselt in 2015. In zijn Rijksregister zien we dat hij vermeld wordt als ouder van 7 kinderen:

- M. E. NN xxx (mijnheer M. (...) erkende het kind 4 jaar na geboorte, moeder: v. d. L. C. (...) °(...)/1980 SURINAME, moeder verkreeg verblijfsrecht door de erkenning/Mijnheer M. (...) en mevrouw V. D. L. (...) stonden nooit ingeschreven op hetzelfde domicilieadres)
- M. S. (...) NN xxx (moeder: F. D. (...))
- M. M. (...) NN xxx (moeder: P. S. (...) (niet gekend in België), kind werd erkend in Nederland door mijnheer M. (...) te Amsterdam in 2003, het kind verkreeg verblijfsrecht in België in kader van gezinshereniging met mijnheer M. (...), kind heeft nog de Surinaamse nationaliteit).

- M. T. (...) NN xxx (moeder: L. A. Y. (...)) (niet gekend in België), hij werd te Suriname erkend door mijnheer M. (...) op 25/01/1995, hij kwam in 2019 het Schengengrondgebied binnen met een visum kort verblijf/type C afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten te Suriname en verkreeg verblijfsrecht in België door gezinshereniging met mijnheer M. (...))

- M. E. (...) NN xxx (moeder: L. A. Y. (...)) (niet gekend in België), zelfde verblijfshistoriek als de broer T. (...))

- M. J. (...) NN xxx (moeder: L. A. Y. (...)), afgevoerd-verlies verblijfsrecht dd. 17/05/2021, kind werd eveneens erkend te Suriname op 25/01/1995 door mijnheer M. (...), de aanvragen bijlage 19ter die werden ingediend in functie van mijnheer M. (...) werden telkens geweigerd. Zij werd vergezeld door haar zoontje M. J. (...) °(...)/2012 waarvoor eveneens een aanvraag bijlage 19ter werd ingediend als kleinzoon van mijnheer M. (...). Ook deze verzoeken werden geweigerd.

Volgens informatie op de bijlage 20 zou mevrouw M. J. (...) naar België zijn gekomen met een visum kort verblijf, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten te Suriname, in kader van een familiaal bezoek op uitnodiging van mijnheer M. H. (...).

Momenteel is er nog een regularisatieverzoek voor mevrouw M. J. (...) en haar zoontje lopende (ingediend 07/2021) Meneer is momenteel in het bezit van een E+ kaart, geldig tot 01/10/2023.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel aangenomen worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert november 2020. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen,...

Bij een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet dient er, net zoals bij een huwelijk, sprake te zijn van een relatie met een duurzaam karakter. Dat is, gelet op het voorgaande, manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, en misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden.

Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

(...)"

Op 11 augustus 2022 (kennisgeving 2 september 2022) weigert de gemeente Geel de opmaak van de akte van erkenning van het kind V.J. en de opmaak van de prenatale erkenningsakte van het nog ongeboren kind.

In het verzoekschrift wordt aangegeven dat de verzoekster op 18 augustus 2022 moeder werd van een zoon N. Ter terechtzitting deelt de raadsman van de verzoekster mee dat de heer H. M., na het treffen van de bestreden beslissing, dit kind in Nederland heeft erkend en dat de Nederlandse erkenningsakte later nog zal worden voorgelegd in België.

## 2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen

synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

### 3. Onderzoek van het beroep

De bestreden akte bevat twee onderscheiden beslissingen: een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten. In het verzoekschrift geeft de verzoekster uitdrukkelijk aan dat zij drie middelen aanvoert tegen de weigeringsbeslissing en twee middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekster de schending aan van artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, berust dit duidelijk op een materiële vergissing aangezien de verzoekster na haar betoog besluit dat artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet is geschonden door niet aan te nemen dat zij een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft met de heer M.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

*“1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster niet zou aantonen dat zij een affectieve en duurzame relatie heeft met de heer M. (...).*

*2. - Verzoekster heeft meer dan voldoende bewijzen voorgelegd van een affectieve en duurzame relatie met de heer M. (...). Met de volgende bewijzen is geen of onvoldoende rekening gehouden:*

*- verzoekster en M. (...) wonen inderdaad niet samen. Dat heeft te maken met het feit dat ze een samengesteld gezin vormen en allebei kinderen hebben uit vorige relaties (wat ook genoteerd werd in de bestreden beslissing). Ze zijn effectief op zoek naar een gezamenlijke woning, maar het is anno 2022 niet eenvoudig om een dergelijke (grote) woning aan een redelijke prijs te vinden. Het al dan niet samenwonen is ook geen absolute vereiste. Verzoekster en de heer M. (...) spreken geregeld af, blijven bij elkaar slapen en hebben een affectieve relatie.*

*- verzoekster en de heer M. (...) hebben een religieus huwelijk afgesloten in de W. (...) kerk. Wat via diverse documenten bewezen wordt. Met een standaardargumentatie - alsof het verklaringen op eer zouden zijn - worden die bewijzen al te gemakkelijk van tafel geveegd.*

*- verzoekster heeft een resem foto's voor. Op die foto's, die recent zijn, is duidelijk te zien dat ze een relatie hebben. Of er nu 16, 25 of 100 foto's worden voorgelegd, maakt op zich niet uit. Het zijn er alleszins meer dan tien. Wat op zich een meer dan voldoende aantal is.*

*- verzoekster was hoogzwanger op het ogenblik van de bestreden beslissing. Ze is uiteindelijk van een zoon bevallen op 18 augustus 2022. Dat is amper veertien dagen na de bestreden beslissing. Hoewel verzoekster de bewijzen van de zwangerschap aan de DVZ heeft overhandigd, is hier op geen enkele manier naar gereferenceerd. Verzoekster en de heer M. (...) hadden voordien ook al stappen ondernomen om een pre-natale erkenning te doen en zijn hierover verhoord door de Lokale Politie (zone Geel/Laakdal/Meerhout). Dat element was de DVZ zonder enige twijfel bekend. Het stoort verzoekster en de heer M. (...) dat over de zwangerschap en het biologische vaderschap van de heer M. (...) angstvallig wordt gezwegen in de bestreden beslissing.*

*3. - De bestreden beslissing schendt art. 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet door niet aan te nemen dat verzoekster een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft met de heer M. (...).”*

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekster de schending aan van artikel 47/3, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

*“1. - Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt genoteerd dat verzoekster het duurzame karakter van de relatie niet zou aantonen. Nochtans kan dat met elk passend middel worden bewezen en waren/zijn de voorgelegde bewijzen meer dan voldoende.*

2. - Verzoekster toont ten overvloede aan dat zij en de heer Menig een duurzame en affectieve relatie hebben (zie hoger).

3. - De bestreden beslissing schendt art. 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet, door de bewijzen te negeren of als onvoldoende te beschouwen. Onder meer wat de zwangerschap, het biologische vaderschap en de pogingen tot de pre-natale erkenning betreft."

3.3. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel samen onderzocht.

De bestreden weigeringsbeslissing betreft de aanvraag van de verzoekster voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de unie, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt aan de verzoekster het verblijfsrecht geweigerd als partner van de heer H. M., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :*

*1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;"*

Artikel 47/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.*

*Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.*

*Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."*

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Het duurzaam karakter van de relatie kan worden bewezen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de verweerder rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de verweerder toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit effectief blijkt dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *"de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners"* zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een *"deugdelijk bewezen duurzame relatie"* in de zin van artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet voorligt. De Vreemdelingenwet zelf voorziet echter niet in specifiek afgelijnde beoordelingscriteria terzake, doch zij legt slechts op generieke wijze op dat rekening dient te worden gehouden met *"de intensiteit"*, de *"duur"*, en de *"stabiele aard"* van de banden. De verweerder beschikt derhalve over een ruime beoordelingsbevoegdheid om te bepalen of de aangebrachte stukken en elementen al dan niet op deugdelijke wijze aantonen dat de referentiepersoon en de aanvrager een duurzame relatie met elkaar hebben ontplooid.

De verzoekster betoogt dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij een duurzame relatie heeft met de heer M. en dat er met de voorgelegde bewijsstukken geen of onvoldoende rekening werd gehouden.

In eerste instantie viseert de verzoekster de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“• Brief van een advocaat dd 20.01.2022: waarin de advocaat verklaart dat zijn cliënt een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon. Dat zij een oprechte relatie hebben, zij kennen elkaar door de kerk waar zij allebei naartoe gaan (sinds november 2020 hebben ze een relatie). Volgens de advocaat bestaat er een goede verstandhouding tussen betrokkenen en hun respectievelijke pluskinderen. Op 22/12/2021 zouden betrokkenen een religieus huwelijk afgesloten hebben, (waarvan een verschillende ongedateerde foto's in het dossier zijn toegevoegd) De pastor en getuigen in de W. (...) kerk bevestigen de relatie (sinds november 2020) Doordat zij reeds grote gezinnen hebben, hebben zij nog geen gemeenschappelijke woning gevonden. Zij doen hun uiterste best om een geschikte woning te

vinden. Van zodra zij een grotere woning gevonden hebben zijn ze van plan om te gaan samenwonen en eventueel een burgerlijk huwelijk aan te gaan.

- *Attest van het religieus huwelijk dd 22 december 2021*
- *Brief van de oprichters van de W. C. (...) kerk vzw dd 17/01/2022 dat betrokkenen elkaar kennen sinds november 2020, dat hun huwelijk plaatsvond op 22 december 2021.*

*Deze brieven van oa. de advocaat en de Kerk worden beschouwd als verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen dergelijke verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon."*

De verzoekster erkent dat zij en de heer M. niet samenwonen, zij licht toe dat dit komt omdat zij een samengesteld gezin vormen en zij allebei kinderen hebben uit vorige relaties, dat ze op zoek zijn naar een gezamenlijke woning, maar dat het niet evident is om een dergelijke grote woning voor een redelijke prijs te vinden. De verzoekster benadrukt dat zij en de heer M. geregeld afspreken, bij elkaar blijven slapen en een affectieve relatie hebben.

*In se kan de verzoekster worden gevolgd dat samenwonen geen absolute vereiste is voor een duurzame relatie. Dit wordt immers niet opgelegd door de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §1, van de Vreemdelingenwet. Echter kan in het kader van de "intensiteit" van de banden wel degelijk rekening gehouden worden met het feit dat de aanvrager en de referentiepersoon niet feitelijk samenwonen. Met haar betoog maakt de verzoekster voorts niet aannemelijk dat de verweerder de bij de aanvraag voorgelegde elementen niet op een redelijke wijze in acht heeft genomen. Zo herhaalt de verzoekster een aantal elementen die haar advocaat in diens brief heeft opgenoemd. Door louter opnieuw hierop te wijzen, maakt de verzoekster echter niet aannemelijk dat de verweerder de bepalingen van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §1, van de Vreemdelingenwet heeft miskend door te oordelen dat het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten en dat dergelijke verklaringen niet in overweging genomen kunnen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon aangezien de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken.*

Gezien de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet de bewijslast met betrekking tot de duurzame relatie tussen partners bij de aanvrager legt en aangezien de verweerder ter zake over een ruime beoordelingsmarge beschikt (zie *supra*), kan er geen sprake zijn van een schending van de voormelde bepalingen door te oordelen dat de loutere gezegden in de brief van de advocaat niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Verder benadrukt de verzoekster dat zij en de heer M. een religieus huwelijk hebben afgesloten in de kerk, wat via diverse documenten wordt bewezen terwijl deze met een standaardargumentatie, alsof het verklaringen op eer zouden zijn, al te gemakkelijk van tafel worden geveegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat in de begeleidende brief van 20 januari 2020 bij de aanvraag van 8 februari 2022 wordt uiteengezet dat de verzoekster de volgende stukken bijbrengt om haar aanvraag te ondersteunen: "(...) 5. *Verklaring Pastor D. (...) en mevrouw M. (...) van de W. (...) Kerk*". De verzoekster toont op niet aan dat de verweerder de in de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §1, van de Vreemdelingenwet vervatte beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden waar hij heeft geoordeeld als volgt:

*"Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:*

*(...)*

*Brief van de oprichters van de W. C. (...) kerk vzw dd 17/01/2022 dat betrokkenen elkaar kennen sinds november 2020, dat hun huwelijk plaatsvond op 22 december 2021.*

*Deze brieven van oa. de advocaat en de Kerk worden beschouwd als verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen dergelijke verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon"*

De verzoekster specificeert op geen enkele wijze welke andere documenten zij met betrekking tot het religieus huwelijk zij nog zou hebben voorgelegd en waarmee de verweerder ten onrechte geen rekening

zou hebben gehouden. De verzoekster geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid; maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt in deze zaak de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar tot een ander besluit is gekomen inzake de bewijswaarde van de voorgelegde stukken schendt op zich de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet niet.

De verzoekster benadrukt dat zij een resem foto's heeft voorgelegd, die recent zijn en waaruit duidelijk blijkt dat zij en de heer M. een relatie hebben. De verzoekster betoogt dat of er nu 16, 25 of 100 foto's worden voorgelegd, dit op zich niet uitmaakt, het zijn er in elk geval meer dan tien, wat volgens de verzoekster een voldoende aantal is.

In de bestreden beslissing wordt over de voorgelegde foto's als volgt gemotiveerd:

“• *Een 16-tal ongedateerde foto's (ook dubbel): deze foto's kunnen niet op hun feitelijke en waarachtigheid getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen, het gaat hier ook over een momentopname; de foto's werden, gelet de kleding van betrokkenen en de achtergrond, wellicht op dezelfde dag genomen. Als betrokkenen al enige tijd een duurzame liefdesrelatie onderhouden, kan verwacht worden dat zij veel meer foto's en / of documenten kunnen voorleggen om de aard en intensiteit van hun relatie te staven. Dergelijke stukken ontbreken.*”

De verzoekster betwist op zich niet dat “*de foto's werden, gelet de kleding van betrokkenen en de achtergrond, wellicht op dezelfde dag genomen*”. In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, is dit wel degelijk relevant in het licht van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §1, van de Vreemdelingenwet. Het komt de verzoekster immers toe om aan te tonen dat zij een “duurzame” relatie heeft met de partner bij wie zij zich wil voegen of die zij begeleidt, hetgeen inhoudt dat de relatie reeds een tijd bestaat en actief wordt onderhouden. Dit volgt logischerwijze uit het bepaalde in artikel 47/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie “*inzonderheid rekening (wordt gehouden) met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.*” Het is dan ook niet in strijd met de voormelde bepalingen om de voorgelegde foto's (ongeacht hun aantal) die blijkbaar op eenzelfde dag werden genomen, niet te aanvaarden als bewijs van een duurzame relatie aangezien het slechts om een momentopname gaat. Van twee personen die voorhouden met elkaar een duurzame relatie te hebben, kan inderdaad worden verwacht dat zij foto's, genomen op verschillende tijdstippen, kunnen voorleggen.

De verzoekster benadrukt verder dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen hoogzwanger was en dat zij een zoon, N., heeft gekregen op 18 augustus 2022. De verzoekster betoogt dat zij bewijzen van haar zwangerschap aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt en dat hier in de bestreden beslissing niet naar wordt gerefereerd.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekster in het kader van haar aanvraag van 8 februari 2022 erop had gewezen dat zij zwanger was of dat zij in dit verband stukken heeft overgemaakt. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat de verzoekster op een later moment haar aanvraag heeft geactualiseerd. De bewijslast rust op de aanvrager. Het komt dus de verzoekster toe om alle volgens haar nuttige elementen aan de verweerder kenbaar te maken teneinde aan te tonen dat zij een duurzame relatie heeft met de heer M. Aangezien de verzoekster bij haar aanvraag geen melding maakte van haar recente zwangerschap, valt niet in te zien waarom de verweerder de artikelen 47/1, 1° en/of 47/3, §1, zou schenden door hieromtrent niet te motiveren. Dit geldt des te meer voor een geboorte die pas na het treffen van de bestreden beslissing heeft plaats gevonden en waarmee de verweerder dus onmogelijk rekening kon houden.

De verzoekster betoogt dat zij stappen had ondernomen voor een prenatale erkenning van haar kind door de heer M., dat zij door de politie werden ondervraagd en dat dit element de Dienst Vreemdelingenzaken zonder enige twijfel bekend was. De verzoekster voert aan dat over haar zwangerschap en het biologisch vaderschap van de heer M. angstvallig wordt gezwegen in de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verweerder op de hoogte was van de zwangerschap van de verzoekster, maar ook dat de procureur des Konings op 3 augustus 2022, dit is daags voor het nemen van de bestreden beslissing, een negatief advies gaf inzake de voorgenoemde erkenning. Het kan

de verweerder in deze omstandigheden dus des te minder worden verweten niet te hebben gemotiveerd over elementen waarop de verzoekster in het kader van haar aanvraag zelf niet uitdrukkelijk heeft gewezen. De Raad herhaalt en benadrukt nogmaals dat de bewijslast volledig op de aanvrager rust. De verzoekster houdt voor dat de heer M. de biologische vader is van haar zoon, maar zij brengt geen stuk bij om dit te staven. Ook ter terechtzitting wordt in dit verband geen enkel begin van bewijs geleverd. En zelfs al zou de verzoekster het bewijs thans leveren, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat de verweerder niet over deze informatie beschikte toen hij de bestreden weigeringsbeslissing trof zodat hoe dan ook niet tot een schending van de artikelen 47/1, 1° en/of 47/3, §1, van de Vreemdelingenwet kan worden besloten.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekster in haar eerste en tweede middel volledig voorbij gaat aan de motieven in verband met het misbruik van de verblijfsprocedure.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekster niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld:

*“Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen,...  
Bij een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet dient er, net zoals bij een huwelijk, sprake te zijn van een relatie met een duurzaam karakter. Dat is, gelet op het voorgaande, manifest niet het geval.”*

Een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.4. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3.2.b), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

*“1. Volgens het vermelde artikel is de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft een begunstigde van de Richtlijn*

*2. Het enige criterium volgens de vermelde Richtlijn is duurzaam partnerschap. Dat wordt ook zo vermeld in de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad. Op blz. 4 van die Mededeling wordt zonder omwegen bepaald:*

*“Partners met wie de EU-burger een deugdelijk bewezen feitelijke duurzame relatie heeft vallen onder artikel 3, lid 2 onder b). Personen die op grond van een duurzaam partnerschap aanspraak kunnen maken op de uit richtlijn voortvloeiende rechten, kan worden gevraagd bewijsstukken over te leggen waaruit blijkt dat zij partners van een EU-burger zijn en dat het partnerschap duurzaam is. Het bewijs kan geleverd worden met elk passend middel.*

*Het vereiste van duurzaamheid van de relatie moet worden beoordeeld tegen de achtergrond van het doel van de richtlijn om de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven. ”*

*3. - Met dat artikel 3 van de vermelde richtlijn is overduidelijk geen rekening gehouden en de interpretatie van het duurzaam partnerschap wordt onredelijk, minstens veel te strikt, maar bovendien en vooral in strijd met de Richtlijn toegepast. De Richtlijn en specifiek art. 3 van de vermelde Richtlijn is geschonden.”*

3.5. Waar de verzoekster zich beroept op artikel 3, tweede lid, b), van de Burgerschapsrichtlijn, bemerkt de Raad dat “het gastland” ingevolge bovenvermelde bepaling de persoonlijke situatie van de vreemdeling

nauwkeurig dient te onderzoeken en een eventuele weigering van toegang tot verblijf moet motiveren. Daarnaast moet het gastland eveneens de binnenkomst en het verblijf van de vreemdeling 'vergemakkelijken'. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekster aan deze bepaling geen recht op binnenkomst of verblijf in het Rijk kan ontfangen. Verder toont de verzoekster niet aan dat de verweerder haar persoonlijke situatie niet heeft onderzocht of dat de verweerder niet heeft gemotiveerd waarom aan haar het recht op verblijf wordt geweigerd.

Uit de bespreking van het eerste en het tweede middel blijkt dat de verzoekster niet heeft kunnen weerleggen dat zij niet heeft aangetoond dat zij een duurzame relatie heeft met de heer M.

De verzoekster betoogt wel dat de interpretatie van het begrip 'duurzaam partnerschap' onredelijk, te strikt en in strijd met de Burgerschapsrichtlijn wordt toegepast. Zij laat evenwel na *in concreto* toe te lichten waaruit blijkt dat in de bestreden beslissing een invulling wordt gegeven aan "een *deugdelijk bewezen duurzame relatie*" die in strijd met de Burgerschapsrichtlijn zou zijn.

Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.6. In een vierde middel, dat het eerste middel uitmaakt dat gericht is tegen het in de bestreden akte vervatte bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekster de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan.

Dit middel wordt als volgt onderbouwd:

*"1. - Verzoekster benadrukt dat in de bestreden geen toetsing is gemaakt van artikel 8 E.V.R.M.,*

*2. - Aan de hand van de overgemaakt bewijzen wordt nochtans meer dan voldoende bewezen dat verzoekster en de heer M. (...) een religieus huwelijk hebben afgesloten, elkaar al lang en voldoende kennen, een affectieve en duurzame relatie hebben en ondertussen - zeer recent - samen een kind hebben.*

*3. - De DVZ schendt art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de bij gebrachte bewijzen die de affectieve en duurzame relatie aantonen én het samen hebben van een kind niet in rekening te brengen, minstens geen rekening te houden met de zwangerschap van verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing."*

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Waar de verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing geen toetsing is gemaakt van artikel 8 van het EVRM, gaat zij voorbij aan de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

*"Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden.*

*Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."*

Het enkel gegeven dat in de bestreden akte niet expliciet gewag wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM, neemt niet weg dat de bovenstaande beoordeling wel degelijk verband houdt met de door dit verdragsartikel beschermde grondrechten en dat de verweerder ter zake wel degelijk een afweging heeft doorgevoerd.

Hieruit blijkt dat de verweerder het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven met de heer M. betwist. De verweerder is pas overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijhorende beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nadat hij had vastgesteld dat de verblijfsaanvraag van de verzoekster in toepassing van artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet als partner van de heer M. diende te worden geweigerd. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de verzoekster er niet in slaagt om aan te tonen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van onjuiste feitelijke gegevens, onredelijke wijze of met miskenning van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1, van de Vreemdelingenwet werd genomen.

Met betrekking tot het beschermenswaardig karakter van haar gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde ten onrechte tot de conclusie kwam dat het duurzaam karakter van haar relatie met de referentiepersoon onvoldoende werd bewezen. Door de aangeleverde bewijsstukken, die als onvoldoende werden aangemerkt, wederom in herinnering te brengen, slaagt de verzoekster er niet in een ander licht te werpen op de beoordeling van haar gezinsleven.

De verzoekster betoogt nogmaals dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij samen met de heer M. een kind heeft en dat er minstens geen rekening werd gehouden met haar zwangerschap.

De Raad brengt in dit kader evenwel in herinnering dat de verzoekster een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid – partner in het kader van

een duurzame relatie, M.H.C., en dit in toepassing van artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bewijslast rust ter zake op de aanvrager. Het kwam de verzoekster toe om alle elementen die zij voor haar aanvraag nuttig achtte aan de verweerder ter beoordeling voor te leggen. De verzoekster heeft in het kader van haar aanvraag van 8 februari 2022 niet gewezen op haar zwangerschap en heeft haar aanvraag ook nooit geactualiseerd. Het kan de verweerder dan ook niet worden verweten hierover in de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd. Dit geldt *a fortiori* voor de geboorte van het kind N., die pas twee weken na het treffen van de bestreden bevel heeft plaats gevonden (zie *supra*). Bovendien gaf de procureur des Konings op 3 augustus 2022 een negatief advies inzake de prenatale erkenning van dit toen nog ongebooren kind van de verzoekster door de heer M. De verzoekster brengt bij het verzoekschrift en ook ter terechtzitting geen enkel bewijs bij dat het beweerd biologische vaderschap van de heer M. alsnog zou kunnen aantonen. De advocaat van de verzoekster geeft wel aan dat het kind N. in Nederland wel werd erkend door de heer M., doch ook hieromtrent wordt geen enkel stavingsstuk bijgebracht. Aldus wordt geen enkel concreet gegeven bijgebracht waaruit een biologisch dan wel een juridisch vaderschap van de heer M. kan blijken. Loutere beweringen op zich volstaan niet om een gezinsleven aan te tonen dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

In deze omstandigheden toont de verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd: *“(h)et duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond”*.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat er geen bewijs voorligt van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekster en de heer M.

Aangezien het kind N. op het moment van de bestreden beslissing nog niet was geboren, diende hieromtrent ook geen afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te worden opgenomen in de bestreden akte.

De in het verzoekschrift aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

3.7. In een vijfde en laatste middel, dat het tweede middel uitmaakt dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

*“Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er een correcte toepassing is gemaakt van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, terwijl niets minder waar is. Verzoekster is zeer recent bevallen en in die omstandigheden kan ze onmogelijk uit België vertrekken en gescheiden worden van haar partner en de biologische vader van het kind.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster kan het de verweerder echter onmogelijk verwijten dat hij *“bij het nemen van”* het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met de recente bevalling van de verzoekster. De verzoekster is immers pas twee weken na het treffen van dit bevel bevallen van haar zoon N. Bovendien blijkt uit de bespreking van de voorgaande middelen dat de duurzame relatie met de heer M. en het biologisch vaderschap van deze laatste niet is aangetoond. De verzoekster heeft derhalve geen elementen, zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geduid waarmee de verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ligt derhalve niet voor.

Het tweede middel, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is niet gegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE